

Lovisa Börjeson

LOVISA BÖRJESON jobbar med omställnings- och integrationsfrågor på Studieförbundet. Tycker om att leva kollektivliv, skratta, gå i skogen – gärna i gummistövlar. Tror egentligen att vi lever i en civilisation i sönderfall och försöker vara okej med det. Är nöjd med sitt lilla bidrag i det stora vimlet världen; det som just hennes händer kan ta hand om och skapa.

Ibland behöver man ett berg för att förstå sig själv

Jag har börjat prata med träden.

Ja det låter kanske märkligt men det är som om det var dom som valde mig.

När jag går hem tar jag en omväg för att få stå en stund vid dig, knotiga björk. Det är något med dig som jag inte kan förklara, men som rör vid mig. Första gången jag såg dig blev jag stående där på gångbanan länge och bara tittade på din vildvuxna gestalt. Det var höst och du hade inga löv då. Spretiga grenar som sträckte sig mot himlen i en strävsam skevhet: Så här är jag och jag har aldrig funderat över något annat, tycktes du säga. Jag vet inte varför jag tycker så mycket om dig men nu är det så. Jag kanske helt enkelt bara trivs med att vara med dig. Jag tycker om att prata med dig om min dag och följa din barks mönster med mina händer. Jag undrar ofta hur saker ser ut från ditt perspektiv. Hur är det egentligen att vara björk på den här platsen?

*

Jag satt en gång vid foten av ett berg och lyssnade till vad som hände inuti mig. Jag trasslades med mig själv. Det var en stor utskjutande klippa, en bergskam som sköt genom skogen. Jag hade vandrat länge med trötta fötter den dagen och följt åsen en lång bit så jag satte mig där tillslut och bara satt. Hej berg, här sitter jag nu med dig. Jag tänker vänta ut dig. Jag sitter kvar.

*”Allt vad som har utspelats här under
eoner av tid, allt det vet du!”*

När jag vaknade igen såg jag bilden av mitt trassel. Jag såg det klart som utifrån; vad det kom ifrån och vad det var. Information som plötsligt blivit tillgänglig för mig. Ibland behöver man ett berg för att förstå sig själv. Tack berg för att du finns. I evighetstider har du funnits. Din rörelse så långsam att jag inte har en chans med mina små sinnen att märka den. Jag kan bara känna dig. Massan. Tyngden i din varelse. Allt vad som har utspelats här under eoner av tid, allt det vet du! Dela med dig en smula. Droppa en droppe av allt du vet i ett människobarn med trötta fötter.

*

Jag gick en promenad till strömmen nere där vägen kröker. Forsen är så stark där så man hör inte bilarna som kör förbi. Jag klättrade ner från brofästet och satte mig vid din sida och såg dig forsa fram i vild vårfloed, galen av upptäckaranda och glädje! Sång kom till mig och jag sjöng dig. Sjöng tills du fyllde hela mig och allt som fanns var vatten och fors och vår och flod och pulserande blod. Du och jag flod. Nere där vägen kröker, man hör inte bilarna där för din ström är så stark.

